

[Alfred Jensen.]

føreren for forslagsstillerne (Oluf Pedersen) gjort opmærksom på, at dette forslag stort set svarer til kommissionens forslag, og jeg har allerede, såvel i mine bemærkninger om den 4 pct.s jordrente som i mine bemærkninger om vurderingen og retten til at handle med jorden, givet udtryk for, at vi mener, at man dermed fortsat giver mulighed for, at der kan spekuleres i jord, og der skabes derfor ikke sikkerhed for, at den fulde grundrente bliver inddraget. Dette skal dog ikke forhindre os i at yde støtte til et sådant forslag, hvad jeg har givet udtryk for i grundskyldskommissionens betænkning, hvori det hedder, at vi kan gå med til en sådan skatteforanstaltning; vi har bare een betingelse, og det er, at denne skat ikke bliver en skat på toppen af de andre skatter, men at man på andre områder sikrer en lettelse i beskatningen af befolkningen. Det er det eneste krav, vi har stillet for at gå med til dette forslag. Det krav ved jeg ikke om vi får opfyldt gennem den af forslagsstillerne nu foreslåede paragraf, hvori de siger, at provenuet af jordrenten skal bruges til nedsættelse af andre skatter. Jeg er naturligvis glad for, at noget sådant bliver fastslået principielt — men også i grundskyldskommissionen var man enig om at fastslå, at dertil skulle provenuet bruges.

Når vi har vore tvivl angående holdbarheden af en sådan principiel udtalelse, er det, fordi vi har set, at man ikke har været så emsig efter at afskaffe skatter, der er blevet indført, idet man tværtimod oprettholder dem og samtidig gennemfører foranstaltninger, der tager sigte på at begrænse købekraften. Tager vi — og det er vi nødt til at gøre — denne situation i betragtning, må vi regne med, at hvis man gennemfører et forslag af denne art, kan vi, selvom det indeholder det, der står i § 20, alligevel komme ud for, at denne jordrenteskat til staten egentlig betyder, at befolkningen kommer af med mere, end den tidligere måtte svare.

Jeg nærer denne frygt, også fordi vi har set, at fremskridt på andre områder eller — må jeg vist hellere sige — på andre tidspunkter har betydet, at der er blevet lagt større byrder på befolkningen. Jeg tænker på et område, der netop har noget tilfælles med det her foreliggende, nem-

lig landboreformerne i slutningen af det 18. århundrede, da man gennemførte reformer for krongodserne i Nordsjælland. Det blev sagt, at det skete af hensyn til bøndernes velfærd; det hjælp vel også bønderne til bedre arbejdsbetingelser, men samtidig gennemførte man en ændring af ydelserne, der havde til følge, at når bønderne havde betalt forrentningen af de penge, der var nødvendige for en omfordeling af jorden og for udflytning af gårdene, blev der til Kronen — for det var den, der tog pengene — 16 000 rigsdaler mere end tidligere.

Jeg nævner dette, fordi det dog har sin store interesse, at vi får afgjort, hvem en sådan reform skal komme tilgode. De, der har kæmpet for grundskylden, har jo kæmpet for, at den skulle komme de mindre-bemidlede tilgode, og de har gjort det i bevidstheden om, at det også ville lette kærene for erhvervslivet; men bruger man denne tanke, som er sund og god, til at lægge større skatter, større byrder på befolkningen, kan de, der er betænkelige ved dette forslag, have ret i deres indvendinger: at så modarbejder man egentlig det, man gerne vil frem til. Jeg er klar over, at sådanne tanker kan gøres gældende; men jeg ser ikke rettere, end at gennemførelse af lovforslaget ville bidrage til at klare, hvordan problemet: samfundets overtagelse af jorden, kan løses på en sådan måde, at handel og spekulation ikke længere tillades.

Den kommunistiske gruppe har ikke noget at indvende imod en anden ny bestemmelse, som forslagsstillerne har indføjet i lovforslaget om jordrenten, nemlig bestemmelsen om formueafgiften. Den har vi intet at indvende imod som princip, men det forekommer mig urimeligt, at den lægges på en sådan måde, at også de formuer, der eventuelt er et resultat af opsparring, af det, den enkelte har slidt sammen ved at spinke og spare, skal belægges med en sådan afgift. Det forekommer mig, at den foreslåede bundgrænse på 20 000 kr. er for lav; men ivoirigt har vi som sagt ikke noget imod selve denne form som hjælp til gennemførelse af en sådan skatteomlægning.

Jeg har hermed givet udtryk for de synspunkter, vi ved denne lejlighed ønsker at gøre gældende om de to lovforslag; og jeg